

ТРЕПЕТЛИКА

Надъ потока бѣлолика
врѣхъ извива трепетлика.
Въвъ водата се оглежда,
дума тихо и нарежда.

Въ листата ѝ вѣтъръ вѣе,
вѣе лекичко и пѣе...

Тя на вѣтъръ тихо дума
съсъ зелената си шума:

„Не вѣй, вѣтре горнянино,
горнянино, долнянино.

Въ клони ми е гнѣздо свила
малка птичка лекокрила.

Гнѣздото ѝ ще съборишъ
малкитѣ ѝ ще изморишъ!“

Ала вѣтъръ леко вѣе
и гнѣздото ѝ люлѣе...
Хемъ гнѣздото той люлѣе,
хемъ му сладка пѣсень пѣе:

„Растете ми, лекокрили
мои птички малки, мили,
после заедно ще пѣемъ
и гората ще люлѣемъ!..“

Надъ гнѣздото бѣлолика
бди съсъ радостъ трепетлика.

Боянъ Балабановъ

ЛОВДЖИЙСКИ РАЗКАЗИ

Кумчо Вълчо

Дълбока зима притискаше земята. Дебелиятъ снѣгъ, като че ли бѣ погребалъ селото. Дълги кичури отъ скрежъ бѣха накичили дърветата и, ако не бѣше пушека изъ коминитѣ, човѣкъ не би разбралъ, че тукъ има село. Студъ — дърво и камѣкъ се пука. Никой не смѣе да мръдне. Дори и кучетата се свили на топло. Презъ една такава нощъ викове и пушечни гърмежи събудиха селото. Всѣки тичаше на помощъ. Скоро се разбра, че глутница вълци нападнали кошарата на Чобанъ Димо. Издушили повече отъ половината му овце и наранили много отъ останалитѣ.

Пръвъ на помощъ се яви и дѣдо Нейко. Той ходѣше мълчаливо около кошарата. Следъ това се приближи до хората и каза:

— Не сж били по-малко отъ 7—8 вълка. А пѣкъ отъ голѣмитѣ стѣпки разбирамъ, че глутницата е била водена отъ стария вълкъ. Онзи, който отъ години причинява пакости по селата и който до сега се е отървавалъ отъ нашитѣ пушки. Жалко, много жалко за беднитѣ хорица!.. Такава голѣма пакостъ!

— Проклети звѣрове! Не взематъ колкото да се нахранятъ, ами издушили толкова добитѣкъ! — се обади гласъ отъ навалищата.

— Ехъ, ако вълкътъ си взема само колкото му е потрѣбно да се храни, той не би билъ толкова жестокъ, — отговори дѣдо Нейко. — Но често се случва вълкътъ, обезумѣлъ и заслѣпѣлъ отъ гладъ, унищожава много животни, а пѣкъ не може да вземе поне една хапка месо, защото бива подгоненъ отъ кучета, отъ хора, — обясни стариятъ ловецъ.